

Hind 10 senti

VIKERKAAR

EESTI NOORSOO RAAMAT-AJAKIRI

VIII AASTAKÄIK

Nr. 36 Toimetaja M. NURMIK Nr. 36

ROBIN HOOD

„TÖÖKOOL“ — TALLINNAS 1934

TÜTARLAPSED
VÕIMLEMAS.

KUI SUL NII PIKK-
NINA ON ...

Alumist pilti vaadates usute kindlasti, et 1. aprill selle mehe nina nii pikaks on venitanud. Vale. Uurige aga veidi lähemalt, siis näete, et päklikpuremise juures on sel ninal väga tähtis ülesanne. — Kuid leidub siiski üks sort päkkleid, milliseid isegi see kõva hambamees ei suuda purustada. Need on MICKI-HIIREKESE „kõvakoorelised“. Palja hambaga pole nende juures „midagi tetä“.

Robin Hood

Ajal, mil Inglise kroonprints Edward kerjusena hulkus ringi mööda oma kuningriiki ja oma nahal õppis tundma rahva häda ja viletsust (seda lugu tunneme Mark Twaini ilusast romaanist „Prints ja kerjus“), elas ja seikles Nottinghami krahvkonnas Inglismaal röövlipäälilik Robin Hood, ehk täie nimega Robert Fitzhood. Oma kasvataja, onu, juures õppis ta juba noorelt hästi vibu laskma. Ja kui onu suri, pidi Robin minema kerjusena laia maailma. Metsas kohtas ta omasuguseid, n. ö. kaaskannatajaid, ning nad asutasid röövlisalga, mille juhiks sai Robin. Kõik nad olid varustatud vibu ja nooltega — ainult Robinil, kui päälikul, oli ka signaalsarv.

Ühel päeval üksi hulkudes tahtis Robin kitsast palgist üle minna, mis sillaks jõe, säääl märkas ta palgi teisel otsal meest, kes just vastassuunas üle silla soovis minna. Palgi keskel nad kohtusid. „Tagasi!“ hüüdis võõras Robinile, kuid see vaid naeris, tegi aga ettepaneku: ta laseb võõra vaid siis üle, kui see ta vette lööb. Tõid siis mehed kaldalt kaivad. Võitluses lõi võõras Robini siiski vette. Kaldale roninud, puhus Robin oma signaalsarve; ilmus peagi ta salk, kes tahtis võõra surmata, kuid Robin tegi võõrale ettepaneku astuda oma salka, mille võõras ka vastu võttis.

„Siin minu käsi,“ hüüdis ta. „Kuigi mu nimi on John Klein, tahan näidata, et ma ka midagi vägevat võin korda saata!“

Ühel hommikul Robin kohtas lihunikku, kes korviga Nottinghami turule liha viis. Robin küsis, kui palju ta kogu liha eest nõuab.

„Neli shillingut,“ vastas lihunik.

„Hüva, kuid sinu kuue pean ma ka päälekauba saama!“ ütles Robin. Olles teinud hää äri, andis lihunik oma liha ja kuue, sai 4 shillingut ja läks.

Kohe ajas Robin saadud kuue selga, võttis liha ja ratsutas Nottinghami, kus ta liha neli korda odavamini müüs kui teised lihunikud.

Lihunikud arvasid, et kolleegil peab küll väga rikas isa olema, et ta endale säärast nalja võib lubada, ja palusid teda enestega ühes lõunastama.

Lauas istus Robin ülemkohtunikuga kõrvu, kes pöördus tema poole küsimusega, kas ei võiks Robin talle loomasarvi müüa. Muidugi lootis kohtunik, et Robin talle need niisama odavasti

müüb kui liha turul. Saades vastuseks, et neid paar-kolmsada tagavaras on, arvas kohtunik: „Kõige parem on, kui me veel täna kauba teeme!“ Pärast sööki ratsutaski rahakotiga varustatud kohtunik Robiniga linnast välja.

Jõudnud metsa ääre, küsis Robin: „Kuidas meeldib teile minu sarv?“ „Pea ütleva, et mul praegu teie seltsis meeldib poole vähem kui enne!“ vastas kohtunik. Siis puhus Robin oma signaalsarve ja peagi ümbritses neid sajapäine meestehulk, eesotsas John Kleiniga. Ülemkohtunikult võeti raha ja hobune ja lasti tal minna.

Kord ulatusid Robini kõrvu kuuldused munk Tucki kangelas-tegudest ja ta otsutas uurida, kas need vastavad tõele. Robin leidis hiigel-munga jõekaldal istumas, läks ta juure ja ütles: „Vii mind üle jõe, või su viimne tund on tulnud!“

Sõna lausumata võttis munk ta selga ja viis üle.

Kui Robin tahtis teisel kaldal edasi minna, hüüdis munk:

„Pea, ilus härrake, nüüd vii mind üle jõe tagasi või läheb sul haprasti!“

Robin täitiski ta soovi, kuid teisel kaldal sõnas:

„Vii nüüd mind uuesti üle jõe!“

Munk võttis Robini taas selga, kuid keset jõge viskas ta vette, öeldes:

„Nii, mu härra, nüüd tahaks näha, kas te ka ujuda oskate?“

Robin ujus kaldale.

„Ma näen, sa oled kohane mu salga liikmeks,“ arvas Robin ja kutsus signaalsarvega oma kaaslased kokku. Siis avaldas ta mungale, et ta on röövlipäalik Robin Hood ja kutsus munku oma salka.

„Leidub teie seas parem vibukütt kui mina, tahan olla teie salga liige,“ seadis munk tingimuseks. „Näete säält õhus kotkast? Ma lasen ta maha ja kes teda enne mahalangemist veel kord tabab, on minust parem kütt,“ seletas siis munk.

John Klein oli nõus võistlema. Juba vihiseski munga nool ja kohe selle järgi Kleini oma.

Mahalangenud lindu üles võttes oli näha, et esimene nool oli tiiva läbinud, kuna alles teine rinda tungides surma oli toonud. Nii oli Tuck võidetud ja ta astus Robini salka.

Aineil V. Lang.

V. LANG.

EKSITUS

Juba kolmandat päeva lamas keemik Uudla haiglas — ja polnudki loota, et ta enne kolme nädalat säält lahkub, sest ta vigastused olid tõesti väga rasked...

Nimelt oli olnud ta laboratooriumis, mis linnast umbes kilomeeter eemal asub, hiigelpahvatus katse tegemisel. Terve hoone ühes sisseseadega hävines — ainult Uudla ise oli nagu ime läbi pääsnud.

Ta lamas täielikus pimeduses. Õnneks polnud ta silmad küll nimetamisväärselt viga saanud, kuid sidemed katsid neid.

Ja lõpuks polnudki Uudlal niivõrd tähtis, kuidas ta tervis oli.

Pahvatus oli ta töökoja küll hävitanud, aga keeruline valem, mis sisaldas pea kümneaastase töö tulemuse, oli tal veel meeles.

Ikka ja jälle kordas ta seda valemit mõttes — õieti rahugi ta ei saanud — sest ta kartis, et mõni osa sellest võiks ununeda...

„Hää oleks, kui saaks õige selle üles kirjutada,“ arutas ta kord. Kuid sellest mõttest pidi ta loobuma, sest ta mõlemad käed olid nagu pakitud mähistesse. Ja teiste kirjutamist ei suutnud ta usaldada — võibolla satub kuidagi ta elutöö võõrastesse kätte...

Nii möödusid päevad. Painajana piinas valem ta mõtteid, ta ei leidnud öösigi rahu. Ta tundis, et paratamatult tuleb lasta valem üles kirjutada...

See oli kuuendal päeval pärast plahvatust, kui ta koolivend ja sõber Rennenevhr teda vaatama tuli... Kui nad veidi aega olid vestelnud, ütles Uudla:

„Kas sul on veidi paberit ja pliiats?“

„Aga muidugi!“ oli sõbralik vastus.

„Kirjuta siis, mida ma sulle ütlen,“ palus Uudla.

„Egas sa ometi testamenti...“ päris sõber pisut segaselt.

„Ei! Seda mitte. Aga ma kardan, et unustan selle valemi — see mu elutöö... Kirjuta ta üles ja pane see leht ümbriku ning pista minu kapi sahtlisse...“

„Nii... Palun, ütle nüüd,“ kostis kaastundlik vastus.

Aga kui Uudla oleks näinud Rennenevhri võidurõõmsalt irvitavat nägu ja pilkavat vaadet — poleks ta kindlasti valemit öelnud.

Uudla dikteeris valemi, Rennenevhr kirjutas ta üles. Ja mõni minut hiljem oli nõutav kiri valmina lauasahtlis ning Rennenevhr lahkus.

Kolm nädalat oli sellest sündmusest möödunud, kui Uudla tervena mähiseist vabastati — „pimedast“ sai nägija. Neil päevil pidi ta ka haiglast lahkuma.

Kui ta samal päeval üksinda toas oli, avas ta põksuva südamega lauasahtli. Tõesti — kiri oli sääl. Ta avas ümbriku — jah sääl oli leht, kuid ilma valemiga...

Ainult väike märkus seisis sellel:

Kviteerin tänuga Saksa salaluure nimel.

Rennenevhr.

Ääretu viha täitis teda... Ta sõber oli reetja. Ning kõik, mis ta vaearikka, aastaid kestnud töö tulemuseks, oli langenud võõra riigi kasuks. Jõuetuna langes ta voodile. Siis haaras ta aga pliiatsi ja paberi ning mälu pingutades proovis valemit uuesti meele tuletada ja kirja panna. Lõpuks see õnnestuski... Siis hüppas ta üles ja paberileht pihku kägarasse surutud, jooksis

BRASIILIA PÄÄLINN RIO DE JANEIRO.

See on eksootiline linn, 2 miljoni elanikuga, mille helevalged ja kirjud majademassid asuvad külg külje vastas võluvalt sinava lahe kaldal, mille tagapool tõusevad ürgmetsadega kaetud mäed. Kauneimad palmialleed, laudsiledad autoteed ümbritsevad lahekallast, ja kui soovid, võid 7 minuti jooksul kihutada luksusliku maa-aluse rongiga ürgmetsa sügavasse üksindusse.

Pildil: Linnaesise lahe öine võlu.

toast välja, koridori ja säält haigla kantseleisse. Teel pörkas veel ühe halastajaõega kokku, nii et see käesoleva kandiku pillas ja toidunõudest jäid vaid tükid põrandale...

Paugatades sulges ta kantselei ukse, kui hullumeelne tormas telefoni juure ja kõlistas. Säälolev arst vaatas talle hirmunult otsa; talle näis, et mees on vaimuhaige...

„Hallo! Palun poliitiline politsei! Hallo! — Kas poliitiline politsei? — Ah? — Viibimata saata komissar erahaiglasse... Aga ruttu!“

Ja siis viskas ta telefonitoru hargile...

„Inimene! Mis teil arus on?“ päris arst.

„Meie riigi saatus!“ vastas Uudla külmavereliselt ja sammus minema.

Tund hiljem oli Uudla oma haigetoas koos poliitilise politsei komissari Tammega.

„Te lasksite mind kutsuda?“ päris komissar.

„Jah!“

„Ja mis põhjusel?“

„Lugege seda!“ ütles Uudla ja ulatas Rennenvehri kirja.

Komissar uuris tüki aega sedelit ja küsis lõpuks: „Mida siis siin tänuga kviteeritakse...?“

„Tuleviku sõja õudsema gaasi vormelit — minu poolt leiutatud... Aastaid töötasin... Ja tagajärjeks oli kaks vormelit. Esimene ja tähtsaim neist sõjagaas, milles kõik metallid, väljaarvatud alumiinium, kui suhkur vees lahustuvad. See oleks annud Eesti riigile võrratu kaitse sõja vastu... Ja nüüd on see vormel sakslastel ka teada...“

„Kuidas ta nende kätte sattus?“

Ja Uudla jutustas kõik, mis ta teadis.

„Aga see teine valem?“ päris komissar.

„See erineb esimesest väga vähe, ainult ühe ühendi võrra ja annab kolm korda tugevama lõhkeaine, kui seda on nitroglütseriin... Sellega katsetades tekkiski plahvatus mu laboratooriumis...“

„Nõndaks... Nojah! Meil pole siin midagi teha... Aga mis puutub teie reetlikusse sõbrasse Rennenvehrisse, siis teda pole enam elavate kirjas! Ja ta ulatas Uudlale värske „Postimehe“, mille esiküljel seisis hiigelpäälkiri:

Kohutav plahvatus Saksa sõjakeemia tehaseis. 2000 surnut. Hiigeltehased rusudeks. Kahjud miljardeid kroone.

Ahnelt, otse kui neelates, luges Uudla artikli läbi. Eriti paelus ta tähelepanu järgnev koht:

Õnnetuseohvrite hulgas on saksa tuntuimad sõjakeemia eriteadlased ja ka eesti kodanik Rennenvehr...

„Hurraa!“ hüüdis ta siis. „Ma olin tookord eksinud ja dikteerinud gaasi valemi asemel lõhkeaine valemi...“

LEO WAISENBERG:

JACK LONDONI SEIKLUSED

XI

Jack läheb tööle elektrijaama ja hakkab ahjukütjaks.

Jack on uuesti kodumaal. Ta lahkus ajutiseks merelt. Ta oli palju näinud, palju läbi elanud ja tahtis selle kõige üle nüüd vabaduses järele mõtelda ning hakata õppima, püüdes raamatuid leida vastuseid küsimusile, mis teda huvitasid. Tal endalgi oli tahe jutustada inimestele sest, mis ta oli näinud. Ta kirjutas jutu: „Taifuun Jaapani kallastel“ ja saatis selle ühe ajakirja toimetusse. Jutustus trükiti ja see ergutas Jacki väga: tähendab, ta võib ka ise raamatuid kirjutada. Kuid ta nägi ära, et on veel nii paljugi, mida ta ei tea ja et enne kui kirjutada raamatuid, tuleb tublisti õppida.

Jack asus talle omase õhinaga raamatute kallale. Kuid leivamured ei võimaldanud talle kauaks õppimist. Tal tuli jälle

perekonda hädas aidata. Ta astus kudumisvabrikusse, kus töötas igapäev kümme tundi ja sai selle eest ühe dollari *). Tööle asudes talle lubati päevapalka kõrgendada vähemasti dollar kahekümneviie centini, kuid seda lubadust ei täidetud, ja Jack lahkus vabrikust.

Siis otsustas Jack hakata õppima ametit, mingit eriala, mil line tasuks end paremini. Millega ta peaks õige tegelema hakkama? Ta otsustas hakata elektrotehnikuks. Maal sel ajal, nagu talle kõneldi, olevat puudus häist elektrotehnikuist, montööri-dest, ja Jack otsustas hakata õppima seda ametit.

Kahjuks aga olid ta teel ees takistused: tal polnud raha, et maksta õpetuse eest tehnikakoolis või kõrgemas õppeasutises. Kuid ta kuulis paljusid inimesi kõnelevat sellest, kuidas poisid, kes iseseisvalt hakanud töötama vabrikuis, ennastsalgava tööga omandanud endale samased teadmised, mis annud kool.

Jack oli kindlameelne nooruk. Kaalunud ja mõtelnud veel kord läbi oma seisukorra — et tal on võimatu astuda õppeasutisse — ta läks ühte Aucklandi elektritrammiliini kontorisse. Südilt ja julgelt ta läks mööda treppi üles pääjuhataja juure. Ta oli rabatud kabinetit toredusest ja rikkalikust sisustusest, kuhu teda juhatas keegi teenijaist.

Kuid Jack London ei kohkunud ega kohmetanud. Ega's ta asjata polnud käinud vanade vilunud merikarudega kauges Jaapanis, ega's teda asjata nimetatud, kui ta oli ainult viieteistaastane, „Austripiraatide kuningaks“ ja ega ta asjata püüdnud kinni tugeva Suure Aleki, kelle ees värises kogu rannik.

Ta vaatas julgelt juhatajale otsa ja teatas, et tahab hakata montööriks. Ta kõneles juhatajale, et ta tööd ei kardaks ja näitas uhkelt oma lihaseid ja kõrget rinda. Juhataja naeratas sõbralikult. Ta vastas Jackile, et talle meeldib ta julgus ja kindlameel- sus ja et ta on alati valmis abistama noori töötahtelisi ameerik- lasi. Jacki süda hakkas rõõmsasti põksuma.

„Kuid enne kui te saate minna liinile, kus teile õpetatakse keerukamat tööd,“ teatas juhataja, „teil tuleb töötada pargis töölistega, kes remonteerivad ja seavad korda vaguneid. Siiski,

*) dollar — umbes 4 Ekr.

teie ei saa ka kohe pargis töötavate montööride abiliseks. Teil tuleb töötada, alates kõige madalamaist kohustusist. Teil tuleb pesta aknaid, pühkida põrandaid ja üldse puhastada ruumi pargis. Kui aga teie tööga jäädakse rahule, siis lähete montööride abiliste kilda.“

Vaene Jack oli pettunud. Ta ei unistanud ju põrandate pühkimisest ja akende pesemisest, vaid meelitavast tööst elavate, hiilgavate masinate juures. Kuid talle meenus, et juttudes, mis tal õnnestunud kuulda, poisid, kes saavutanud edu, kunagi ei vaielnud vanemate inimestega, ja küsis otsekohe juhatajalt:

„Millal ma võin tööga alata?“

„Pidage,“ ütles juhataja, „me leppisime teiega kokku, et te algate kõige madalamaist kohustusist. Teie ei või aga kohe hakata pargis täitma ükskõik millist kohustust. Enne seda te peate olema masinate osakonnas lihtne masinamäärija.“

Jack tundis veel kibedamat pettumust; ta siht — töötada pargis — kauges temast. Kuid ta lohutas end ruttu: üks masinamäärijana töötades või ju ka palju õppida. Ja tulevik näis talle olevat jällegi meelitavam.

„Millal ma's tööle tulen?“ — küsis ta teiskordselt.

Kuid ka siin juhataja peatas teda.

„Te ei saa kohe algusest pääle sattuda masinaosakonda. Peate ennem läbi tegema ahjukütja ameti.“ Selle järgi ta naeratas jälle mõnuledes. „Noh, mis, kas tulete tööle?“

„Mida varem, seda parem,“ vastas Jack julgelt.

„Tubli,“ ütles juhataja, „tulge siis homme hommikul kell seitse.“

Kui Jack oli väljunud, naeratas juhataja endaga rahul olles: tal oli õnnestunud viisaka käitlemisega pügada uustulnukat.

Teisel päeval, täpselt kell seitse Jack oli juba vabrikus. Ta juhiti kütmisruumi ja öeldi talle töö tingimused. Jälle kümme tundi igapäevast tööd, siia hulka arvatud ka pühad ja pühapäevad, ja jälle seesama tasu — üks dollar päevas. Jackile meenus, et juba kaks aastat tagasi ta oli plekivabrikus teeninud igapäev sama summa, kuid ta lohutas end sellega, et varsti ta saab silmapaistvamaks õppides ära elektrotehniku ameti.

XII

**Päätükk sellest, kuidas elektrikompanii
tüssas Jacki.**

Jack hakkas elektrikompanii jaamas töötama. Ta vedas kätte ahjukütjaile musta läikivat sütt, kes viskasid selle suurte labidatega punastesse, lõõmavatesse ahjudesse, mis õgisisid ainsa hetkega nagu kiskjad loomad visatud söe ja nõudsid ikka jälle uut lisa. Jack nägi, kuidas tulised ahjud muutsid süte abil vee auruks, mis omakord pani käima elektrimasinad. Selle elektri abil aga pani jaam käima mööda kärarikkaid, rahvahulkadest kubisevaid uulitsaid terves linnas puhtad ja kiirestivuravad trammid ning süütas piki trammiliine lõpmatu pika rea heledaid elektrilampe.

Kuid ta töö oli hirksamaid töid. Ta ei väsinud nüüd vähem ära kui plekivabrikus. „Kümme tundi päevas“ kõneldi lepingus, mille ta oli sõlminud elektrikompaniiga, kuid ta ei saanud kunagi tööd varemini lõpetada, kui alles õhtul kell kaheksa. Nõnda ta töötas siis päevas tundi kaksteist, kolmteist, saamata sääljures tasu ületundide eest. Hiljemini selgus, et Jack oli teinud kahe mehe töö. Enne teda olid töötanud kaks tugevat meest — üks päevasel, teine õhtusel vahetusel. Nad said nelikümmend dollarit kuus. Juhataja usutas mitte midagi aimavat Jacki võtma enda pääle selle kahe täismehes töö kolmekümne dollari eest kuus. Jack oli veel noor ja naiivne ning vilunud juhataja tüssas teda. Kuid sest ta sai teada alles hiljemini.

Siiani aga juhataja oli hoiatanud teisi töölisi, et nad sest Jackile ei kõneleks, et ta töötab kahe mehes eest.

Lootes rabelda välja neist raskeist tingimustest ja saada kord elektrotehnikuks, Jack tegi oma tööd hirmsaima jõupingutusega. Millise südidusega ta asus tööle esimesel päeval! Ta töötas nagu üleskeerdud masin: täitis raudse rulliku sütega, vedas selle kaalude juure, kaalus ja vedas edasi kütmisruumi, kus kummutas kogu selle musta koorma ahjusuude ette metallpõrandale. Siis ta läks uuesti süsi tooma ja kordas jälle sama tegevusringi.

Ta töötas enam kui täiskasvanud töölised: need vedasid süsi kohale ainult ühe vahetuseaja — kas päevasel või öösisel vahetusel. Jackil tuli aga töötada päevasel vahetusel, vedades kohale süsi ühtlasi ka õhtuseks vahetuseks, korraldades seda kütteruumi seina ääre hunnikusse. Kütmisruum polnud suur, ja et visata süsi üles söekuhja otsa, tuli Jackil tugevasti pingutada, et see ei täidaks tervet kütteruumi.

Higi voolas ojadena rängast tööst nõrkevalt Jackilt, kuid ta ei lakanud töötamast. Kord, töötanud terve päeva, ta oli saanud aega ainult töötades süüa ühe võileiva. Üleni sütest nõgine, seisis ta sääl väsimusest värisev, nõrk ja kurnatud. Näljasena ta oli söönud oma lõunasöögi juba hommikul, kuid töötada tuli veel kuni hilise õhtuni. Jõudis õhtu, lahkus päevane vahetus, tuli õhtune, aga Jack töötas ikka veel. Süüdati elektrivalgus, alles kella pool kaheksa paigu, seistes suurivaevu jalul, Jack sai end pesta, vahetada riideid ja lohistada end trammini.

Jacki korter asus pargist umbes 3½ kilomeetri kaugusel. Tal oli kaart tasuta sõitmiseks trammil, kuid selle tingimusega, et ta peab loovutama oma koha sõitjaile, kes sõidu eest maksavad. Ta laskus jõuetuna pingile, kuid vagun hakkas kiiresti täituma ja Jackil tuli oma koht sõitjaile loovutada. Ta tahtis tõusta, kuid tundis, et ei suuda. Siiski suutis ta viimaks kuidagi kohalt tõusta ja väljuda rōdule. Tuli jääda rōdule ja ta väsinud keha kohmetus tuulest. Kui vagun jäi ta korteri nurga kohal seisma, Jack ronides mööda vagunitreppi alla, pisut puudus, et ei kukkunud: nii väsinud oli ta. Jack taarus koju ja astus longates kööki. Ta ema hakkas valmistama õhtusööki, kuid Jack jäi kohe raskesti magama; asjata raputati teda, püüdes teda üles äratada ja sööta. Ta magas hommikuni nagu rasket surmaund, aga hommikul, kui ta äratati, tulid hirmsad piinad. Terve keha valutab, peopesad olid paistetunud, aga ta pidi sõitma jaama, pidi minema tööle.

Töö elektrijaamas tappis Jacki. Sagedasti, kui Jack jäi üksi, ta istus raudpōrandale ja nuttis vihast, jõuetusest ja meeleheitest. Ta ei lugenud enam raamatukogust võetud raamatuid. Ta elas täiesti nagu miski looma elu: töötas, sõi ja magas, aga ta

vaim magas. Ta töötas iga päev, kaasa arvatud pühapäevad, ja ootas kannatamatusega ainust, kauget kuu lõpul seisvat vaba pühapäeva, lootuses, et ta saab selle veeta süngis ja end hästi välja magada.

Töötades kütmisruumis, Jack pani tähele, et üks töölistest sagedasti vaatleb teda jonnakalt ja veidra pilguga. Lõpuks hakkas mees kõnelema. Ta võttis Jackilt vande, kartes kaotada oma koha, et Jack ei reedaks ¹ teda juhatajale. Tööline kõneles päevast ja öisest ahjukütmisest ning palgast, mis nad olid saanud — nelikümmend dollarit mehe pääle. Jack tänas tublit toverit, kes riskinud tema pärast kaotada koha, ja loobus tööst elektri-jaamas.

Ta tahtis õppida elektrotehnikat, kuid teda sunniti tegema kahe täismehetööd ja makseti selle eest poisikese palka. Aga viiskümmend dollarit, raha, mis juhataja nõndaviisi oli saanud kokku hoida, need läksid jaama omaniku tasku. Elektrikompaanii oli halastamatult Jacki tüssanud. Jack lahkus töölt, läks koju ja magas kaksteist tundi ühtesoodu.

¹ reetma — ära andma.

Õige otsus.

„Täna ma pojale ponksi ei vii, vaid ostan talle lehemüüjalt 10-sendilise pildirikka raamatajakirja

„Laste Jututuba“.

Toimetusele saadetud kirjandus.

Toimetusele on saadetud huvitav raamat, nimelt *NOORKOTKA KALENDER-KÄSIRAAMAT 1934*. A. Koostanud R. Siider, autori kirjastus, Tartus. On noorkotkal või skaudil sääranne kõiktarkuse raamat taskus, siis kohe tunneb end palju vahvama ja väarikama mehena. Ei siis kuski hätta jää. Näit. läheb poiss esimest korda laagrisse, siis süda ikka veidi kartlikult põksub, sest säääl saladuslikus metsaelus nõutakse ju kõiksuguseid uusi oskusi ning võimeid, mida kodus vahest kuski polnud õppida. Aga nüüd pole midagi: võta ainult Noorkotka Kalender-Käsiraamat kaasa (ja muidugi tuleb ikka läbi lugeda-õppida ka); säääl seisab kõik sees ja veel nii riiklikult ning mitmekesiselt palju, et kõik korraga ei jõuagi meeles pidada. Pikapääle aga kulub kõik kui marjaks. Pääle selle on säääl veel sadatsorti muid kasulikke andmeid, pilte, tabeleid ja hulki valgeid lehti mitmekesiseks märkmikuks. — Mis ta maksab — vaat' seda toimetust ei tea, sest hinda pääl ei olnud. Võibolla ei maksagi midagi; igatahes küsige järele.

Aleksis Kallits: „IMELIK MEES PETERSON". Noore enesekasvataja pihtimused. Kirjastus „Pääsuke“ Tallinnas. 220 lk. Hind kõites Kr. 1,75.

Raamat kujutab noorte poiste ja tüdrukute tööd enese isiku vigade kaotamisel ja hääde külgede välja-

arendamisel. Lugeja näeb noorte hingede kordkordset kasvamist nagu aegluubis, saades ühtlasi riiklikult kõiksuguseid mõtteid elu, inimese ülesannete, elus edasijõudmise jne. kohta ning tutvub enesekasvatuse võimaluste ja abinõudega. Kõiki algaja inimese küsimusi ja kannatusi, kaotusi ja võite, vaateid ja soove esitatakse täielises avameelsusega ja ilustamata. Kogu selles ainulaadilises teoses hõõgub edasipüüdlilik, aateline ja elujulge vaim, mis enesele pinevas võitluses teed rajab kõlblisele puhtusele ja hingelisele suurusele.

Mis d'Amicis', Süda" nooremaile õpilastele, seda on Kallitsa „Imelik mees Peterson" murde-*ea* noortele.

Nr. 35. Ülesannete lahendused.

13. MAATEADUSLIK MÕISTATUS „EESTI“.

- 1) Sindi.
- 2) Udria.
- 3) Ulila.
- 4) Rakvere.
- 5) Balti meri.
- 6) Rapla.
- 7) Irboska.
- 8) Tori.
- 9) Abruka.
- 10) Naissaar.
- 11) Narva.
- 12) Iisaku.
- 13) Aseri.

14. KAMMIMÕISTATUS.

1—9 Gibraltar, 1—2 gala, 3—4 büst, 5—6 Alfa, 7—8 taba, 9—10 rauk, 2—10 atak.

MICKI-HIIREKE.

Toimetus: J. Käis, J. Parijõgi. O. Luts, A. Oengo-Johanson, M. Nurmik, H. Valma, Th. Brandt. Vastutav ja tegevtoimetaja: M. Nurmik. Talitusjuht: H. Valma. Väljaandja: „Tõökool". Toimetus ja talitus: Tallinna, V. Roosikrantsi 3. Tellimishind: aastas 2 kr., poolaastas 1 kr., üksiknr. 10 s. „Vikerkaar" ilmub 20 numbrit aastas. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutised.
